

ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

ΤΕΥΧΟΣ ΑΡ. 60



ΚΩΔΙΚΟΣ 01-7109

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2014



Ὁ μακαριστός π. Ἀρσένιος
τῆς Ἱ.Μ. Μαχαίρα Κύπρου

ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

τ. 60, ΣΕΠΤΕΜΒΡ.-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2014
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ
ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ
ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ -
ΤΡΙΚΟΡΦΟΥ ΔΩΡΙΔΟΣ
330 56 ΕΥΠΑΛΙΟ τηλ. 26340 - 44.391
e-mail: agnektar@otenet.gr και
info@agiosnektarios-monastery.gr
site: www.agiosnektarios-monastery.gr

ΕΚΔΟΤΡΙΑ σύμφωνα με τό Νόμο:
ΜΟΝΑΧΗ ΝΙΚΟΔΗΜΗ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ-ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ:
ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ:
Lettra, ΤΖΟΥΒΑΡΑΣ ΒΑΣΙΛΗΣ,
Ἡλιούπολη
ΚΩΔΙΚΟΣ: 01-7109

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ
ΤΡΙΚΟΡΦΟ ΦΩΚΙΔΟΣ
330 56 ΕΥΠΑΛΙΟ
τηλ. 26340-44.391
(9.30-2 πρωί & 6-9 απόγευμα)
(ἐκτός Κυριακῆς)

Τό περιοδικό αὐτό ξεκίνησε τήν πορεία
μέ στόχο τήν κατά Θεόν βοήθεια ὅλων μας.
Κρατάτε στά χέρια σας τό 60ο τεύχος.
Θέλουμε ταπεινά νά σᾶς ἐνημερώσουμε ὅτι:
ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΜΑΣ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ
ΤΗΝ ΕΛΑΧΙΣΤΗ ΣΤΗΡΙΞΗ ΣΑΣ
ΓΙΑ ΝΑ ΣΥΝΕΧΙΣΕΙ ΝΑ ΑΠΟΣΤΕΛ-
ΛΕΤΑΙ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ.

Μπορεῖτε νά μᾶς ἀποστέλλετε τήν συμβο-
λική βοήθειά σας μέ τήν ταχυπληρωμή πού
ἐσωκλείουμε ἢ μέ κατάθεση στήν
Ἑθνική Τράπεζα στόν λογαριασμό
426/440265-04.
(γιά τό ἐξωτερικό στό
No GR 520110426000042644026504
SWIFT:ETHNGRAA) δίνοντας καί τό ὄνομά
σας.
Κατόπιν ἐνημερώστε μας τηλεφωνικά γιά
νά λάβετε τήν σχετική ἀπόδειξη.

*Σᾶς εὐχαριστοῦμε θερμά
Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Νεκταρίου*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΦΙΕΡΩΜΑ:
ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ
ΣΤΗΝ ΕΛΠΙΔΑ **4**



8 ΕΠΙΛΟΓΕΣ:
ΠΟΙΗΜΑ ΣΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑ
ΤΗΝ ΑΡΧΟΝΤΑΡΙΣΣΑ



9 ΓΝΩΡΙΣΟΝ ΜΟΙ:
ΠΕΡΙ ΦΙΛΑΡΤΥΡΙΑΣ ΚΑΙ
ΑΚΤΗΜΟΣΥΝΗΣ



ΟΥΡΑΝΙΟΙ
ΑΝΘΡΩΠΟΙ: **12**
ΟΙ ΑΓΙΟΙ
6 ΔΙΑΚΟΝΟΙ

18 ΜΟΝΑΔΙΚΕΣ
ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ:
ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΣ
ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ ΤΗΣ
Ι.Μ.ΜΑΧΑΙΡΑ Π.ΑΡΣΕΝΙΟΣ

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, ἀναγνώστες τοῦ περιοδικοῦ μας “Μοναχική Ἐκφραση”

Τό παρόν τεύχος τῆς «Μοναχικῆς Ἐκφρασης» καλύπτει ὄχι ἓνα δίμηνο, ἀλλά ἓνα 4μηνο. Δυστυχῶς λόγω οἰκονομικῶν δυσχερειῶν, ἀδυνατοῦμε νά καλύψουμε τά ἑξῶς δύο τευχῶν πού ὑπολοίπονται μέχρι τέλους τοῦ ἔτους. Ἐτσι ἀναγκαστήκαμε νά συμπτίξουμε τά δύο τεύχη σέ ἓνα, ζητώντας τήν κατανόησή σας. Τό παρόν τεύχος, ἂν καί μικρό, περιλαμβάνει δύο πολύ σημαντικές μορφές τῆς ἐποχῆς μας. Ὁ μακαριστός Καθηγούμενος τῆς Μονῆς Γρηγορίου π. Γεώργιος Καψάνης, μᾶς τονίζει μέ τόν πνευματικό του λόγο τήν ἀνάγκη τῆς μετάνοιας, μέσα ἀπό μία ἀνάλυση τῆς πνευματικῆς κρίσης τῆς ἐποχῆς μας, ἀπό τήν ὁποία ὅλοι μας μαστιζόμεθα. Ἡ ἄλλη σημαντική πνευματική μορφή εἶναι ὁ μακαριστός ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μαχαιρᾶ π. Ἀρσένιος πού τό 2004 μαζί μέ τόν Πατριάρχη Ἀλεξανδρείας Πέτρο καί ἄλλους, ἔφυγαν ἀπό τήν ζωή αὐτή, μέ τήν πτώση τοῦ Σινοῦκ μέ ἓνα μυστηριώδη, ἄλυτο ἀκόμη, τρόπο. Ἡ ἁγία μορφή τοῦ πατρός Ἀρσενίου σκιαγραφεῖται ἀπλά καί ταπεινά ἀπό τόν πνευματικό του πατέρα, Μητροπολίτη Λεμεσοῦ κ. Ἀθανάσιο, πού τόν ἤξερε μέχρι τά μύχια τῆς ἁγιασμένης ψυχῆς του. Ὁ Σεβασμιώτατος Λεμεσοῦ, παραθέτει ὅλα ἐκεῖνα τά σπάνια χαρίσματα πού στόλισε ὁ Θεός τόν π. Ἀρσένιο καί πού ἐκεῖνος μέ πίστη ἀποθησαύρισε καί αὐξήσε, γενόμενος σκεῦος τῆς θείας Χάριτος, πού τόν κατέστησε ἑτοιμο, ἤδη σέ νεαρά ἡλικία, νά ἐνωθεῖ γιά πάντα μέ τόν Θεό πού παιδιόθεν ἀγάπησε καί μέ τόσο ζῆλο ἀφοσιώθηκε σ' Αὐτόν.

Εὐχόμεθα μέ τίς εὐχές τῶν δύο αὐτῶν μακαριστῶν γερόντων τῆς ἐποχῆς μας νά πορευτοῦμε κι ἐμεῖς κατά τίς διδαχές καί κυρίως κατά τό παράδειγμά τους. Ἀς ζήσουμε τίς Ἁγίες ἡμέρες τῆς Θείας Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ μας πού ἔρχονται, μέ προσωπικό ἀγῶνα πνευματικό, πρὸς τήν ἑνωσή μας μέ τόν Σωτήρα Χριστό μας πού γίνεται Ἄνθρωπος γιά νά σώσει κάθε ἄνθρωπο. Ἀς Τόν ἀκολουθήσουμε...

Γερόντισσα Μόνικα
καί αἱ σὺν ἐμοί ἐν Χριστῷ ἀδελφαί



Ἀπό τήν κρίση στήν ἐλπίδα

*Λόγος μακαριστοῦ
Καθηγουμένου Ἱερᾶς
Μονῆς Γρηγορίου
π. Γεωργίου Καψάνη
ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τῶν
Χριστουγέννων*

Τά ἐφετινά Χριστούγεννα βρίσκουν τόν λαό μας σέ κρίσιμη ἀκόμη κατάστασι. Οἱ ἐπικυρίαρχοι δανεισταί μας ἐπιβάλλουν ὄλο καί πῖο δυσβάστακτες φορολογίες. Οἱ νέοι μας μαστίζονται ἀπό τήν ἀνεργία. Οἱ ἡλικιωμένοι βιώνουν πρωτοφανῇ ἀνασφάλεια. Γιά πολλούς χάθηκε ἡ ἐλπίδα. Συνάνθρωποί μας δέν ἀντέχουν πλέον τήν οἰκονομική δυσπραγία. Οἱ περισσότεροι ἀγωνιοῦν γιά περαιτέρω συνέπειες. Κάποιοι ἀπελπίζονται καί, δυ-

στυχῶς, ὥρισμένοι αὐτοκτονοῦν.

Στὴν προσπάθεια νὰ δοθῇ κάποια λύσις γίνονται πολιτικές, οικονομικές καὶ ἄλλες ἀναλύσεις, γιὰ νὰ βρεθῇ τί φταίει, τί μᾶς ὠδήγησε μέχρις ἐδῶ.

Οἱ πιστοὶ ἄνθρωποι ὁμως θέτουν ἀλλοιῶς τὸ ἐρώτημα: Τί θέλει ὁ Θεός ἀπὸ ἐμᾶς; Γιατί ἐπέτρεψε αὐτὴ τὴν δοκιμασία; Ἀναζητοῦν τὴν αἰτία μὲ ἐλπίδα σέ Ἐκεῖνον πού προνοεῖ μὲ ἀγάπη γιὰ τὸν κόσμον του.

Αἰσθανόμαστε ἀδύναμοι καὶ πτωχοί, γιὰ νὰ δώσουμε μίᾶ δική μας ἀνθρώπινη ἀπάντησι. Γι' αὐτὸ προσφεύγουμε στὸν αἰώνιο λόγο τοῦ Θεοῦ, ὅπως καταγράφηκε στίς Ἱερεῖς Γραφές, διότι αὐτὸς φανερῶνει τοὺς ἀπορρήτους λόγους τῆς Ἱστορίας, πού εἶναι ἄγνωστοι καὶ ἀκατανόητοι σέ ὅσους δέν τὴν βλέπουν ὡς φιλάνθρωπη παιδαγωγία τοῦ Θεοῦ.

Ἡ δοκιμασία πού περνᾶμε σήμερα ἔχει πολλές ὁμοιότητες μὲ τὴν ταλαιπωρία τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ κατὰ τὴν ἐβδομηκονταετὴ αἰχμαλωσία του στὴν Βαβυλῶνα. Τὸ κράτος τῶν Ἰουδαίων εἶχε καταλυθῇ ἀπὸ τὸν βασιλεῖα Ναβουχοδονόσορα, ὁ Ναός τοῦ Σολομῶντος εἶχε καταστραφῇ, τὰ ἱερά σκεύη του εἶχαν διαρπαγῇ καὶ ὁ λαός ἀλυσοδεμένος μεταφέρθηκε στὴν Βαβυλῶνα. Ἡ θλίψις τοῦ λαοῦ γιὰ τὸν ξεριζωμὸ καὶ ἡ δυστυχία τῆς σκλαβιάς ἦσαν ἀπερίγραπτες. Ὁ θρῆνος καὶ ὁ ὄδυρμός γιὰ τὴν χαμένη ἐπίγεια Ἱερουσαλήμ ἦταν καθημερινὸς τρόπος ζωῆς. Στίς ὄχθες τῶν ποταμῶν τῆς Βαβυλῶνας μοιρολογοῦσαν φέρνοντας στὴν μνήμη τους τὴν Ἱερουσαλήμ: «Ἐπὶ τῶν ποταμῶν Βαβυλῶνος ἐκεῖ ἐκαθίσαμεν καὶ ἐκλαύσαμεν ἐν τῷ μνησθῆναι ἡμᾶς τῆς Σιών». Στίς παρόχθεις ἱτιές κρεμοῦσαν οἱ ταλαίπωροι αἰχμάλωτοι τὰ μουσικά τους



ὄργανα. Δέν ἤθελαν νὰ τραγουδήσουν τὰ ἱερά τους ἄσματα σέ ξένη γῆ. «Πῶς ἄσομαι τὴν ὥδην Κυρίου ἐπὶ γῆς ἀλλοτρίας;». Δέν ἤθελαν νὰ λησμονήσουν ὅτι ἡ ἐπίγεια πατρίδα τους, ἐρημωμένη καὶ κατεσκαμμένη, τοὺς περιμένει. Ἡ λησμοσύνη θὰ ἦταν ἡ ὀλοκληρωτικὴ τους καταστροφή. Νὰ ξεραθῇ τὸ χέρι μου, νὰ χάσω τὴν λαλιά μου, ἔλεγαν θρηνητικά, ἂν σέ ξεχάσω, Ἱερουσαλήμ, ἂν δέν σέ ἔχω σάν τὴν πρώτη μου λαχτάρα: «Ἐάν ἐπιλάθωμαί σου, Ἱερουσαλήμ,

ἐπιλησθεῖ ἡ δεξιὰ μου· κολληθεῖ ἡ γλῶσσά μου τῷ λάρυγγί μου, ἂν μὴ σου μνησθῶ, ἂν μὴ προανατάξωμαι τὴν Ἱερουσαλήμ ὡς ἐν ἀρχῇ τῆς εὐφροσύνης μου» (Ψαλμ. 136).

Ἀνάμεσα σέ αὐτὸν τὸν λαὸ ἔζησαν συναιχμάλωτοι καὶ τέσσερις εὐγενεῖς νέοι, ὁ προφῆτης Δανιὴλ καὶ οἱ Τρεῖς Παῖδες, Ἀνανίας, Ἀζαρίας καὶ Μισαήλ. Ἀνατράφηκαν στὴν βασιλικὴ αὐλὴ τοῦ Ναβουχοδονόσορα καὶ ἔλαβαν ὑψηλὰ ἀξιώματα. Ἀλλὰ, γιὰ τὴν εὐσέβειά τους στὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ τὴν προσήλωσι στίς παραδόσεις τῶν πατέ-

ρων τους, συκοφαντήθηκαν καὶ δοκιμάσθηκαν σκληρά. Ὁ προφῆτης Δανιὴλ ρίχθηκε στὸν λάκκο τῶν λεόντων καὶ οἱ Τρεῖς Παῖδες στὴν κάμινο τοῦ πυρός. Εὐρισκόμενοι μέσα σέ αὐτές τίς φρικτὲς συνθήκες, πού ξεπερνοῦν κάθε περιγραφή, ἐνοιῶσαν θαυμαστὴ θεία παρέμβασι καὶ παρηγορία. Ἄγγελος Κυρίου ἐδρόσιζε τοὺς τρεῖς νέους μέσα στό καμίνι τῆς φωτιᾶς καὶ ἄλλος ἄγγελος ἡμέρπε τὰ θηρία, γιὰ νὰ μὴ βλάψουν τὸν Δανιὴλ. Στὸ ἀποκορύφωμα τῆς δοκιμασίας τους ἀλλὰ καὶ τῆς θείας εὐλογίας, ἀπὸ τίς καρδιές τῶν εὐσεβῶν νέων ἐπήγασε ἡ γνωστὴ ἐξομολογητικὴ καὶ δοξολογικὴ προσευχή, ὁ θαυ-



μάσιος «Ύμνος τῶν Τριῶν Παίδων» (Δαν. κεφ. 3). Αὐτὴ ἡ προσευχὴ, τὴν ὁποία ἐνέπνευσε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα στὶς ψυχές τῶν μαρτύρων τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ἀποκαλύπτει τὴν πραγματικὴ αἰτία τῆς βαβυλωνίαις αἰχμαλωσίας τοῦ ἰουδαϊκοῦ λαοῦ. Αἰτία τῶν δεινῶν τοὺς ἦταν οἱ ἁμαρτίες τοῦ λαοῦ τοὺς. Μέσα ἀπὸ τὴν φλόγα τῆς καμίνου, ἐξ ὀνόματος ὄλου τοῦ λαοῦ, ἂν καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι δὲν ἦσαν ποτὲ ἀνυπάκουοι στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, οἱ τρεῖς νέοι ἐξωμολογοῦντο μὲ τὰ ἐξῆς λόγια: Εὐλογητός εἶσαι, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων μας. Δοξασμένο τὸ ὄνομά σου εἰς τοὺς αἰῶνας. Ὅτι ἀποφάσεις γιὰ μᾶς καὶ τὴν ἁγία πόλη τῶν πατέρων μας, τὴν Ἱερουσαλήμ, ὅλα εἶναι δίκαια καὶ σωστά. Ὅλα μᾶς βροῦσαν γιὰ τίς ἁμαρτίες μας. Ἄμαρτήσαμε πολὺ, ἀνομήσαμε καὶ σέ ξεχάσαμε. Δὲν τηρήσαμε τίς ἐντολές σου. Δὲν σέ ὑπακούσαμε, ὥστε νὰ εὐτυχήσουμε. Καὶ τώρα μᾶς ἔχεις παραδώσει στὰ χεῖρα τῶν παρανόμων ἐχθρῶν μας, στὴν δούλευση ἀδίκου καὶ πονηροτάτου βασιλέως (πρβλ. Δαν. κεφ. 3). Καὶ ὁ προφῆτης Δανιήλ, συλλογιζόμενος τὴν

αἰτία τῆς αἰχμαλωσίας τοὺς, παρομοίως ἐξωμολογεῖτο ὑπὲρ ὄλου τοῦ λαοῦ: «Κύριε ὁ Θεὸς ὁ μέγας καὶ θαυμαστός, ὁ φυλάσσων τὴν διαθήκην σου καὶ τὸ ἔλεός σου τοῖς ἀγαπῶσί σε καὶ τοῖς φυλάσσουσι τὰς ἐντολὰς σου, ἡμάρτομεν, ἠδικήσαμεν, ἠνομήσαμεν καὶ ἀπέστημεν καὶ ἐξεκλίναμεν ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου καὶ ἀπὸ τῶν κριμάτων σου καὶ οὐκ εἰσηκούσαμεν τῶν δούλων σου τῶν προφητῶν, οἳ ἐλάλουν ἐν τῷ ὀνόματί σου πρὸς τοὺς βασιλεῖς ἡμῶν καὶ ἄρχοντας ἡμῶν καὶ πατέρας ἡμῶν, καὶ πρὸς πάντα τὸν λαόν τῆς γῆς» (Δαν. κεφ. 9).

Ὁ πόνος τῆς σκληρῆς ἐξορίας εἶχε πιά μαλακώσει τοὺς σκληροκάρδιους Ἰουδαίους, τοὺς εἶχε θυμῆσει τὰ παρακλητικὰ καὶ ἀφυπνιστικὰ κηρύγματα τοῦ προφήτου Ἰερεμίας, τότε πού σέ ἡμέρες εὐμάρειας οἱ ἄρχοντες, οἱ ἱερεῖς καὶ ὁ λαὸς εἶχαν ἐγκαταλείψει τὴν πίστι στὸν ἀληθινὸ Θεό, προσέθεταν παρανομίες πάνω στὶς παρανομίες καὶ ἐμόλυναν μὲ εἰδωλα τὸν Ναὸ τοῦ Σολομώντος: «καὶ πάντες οἱ ἐνδοξοὶ Ἰούδα καὶ οἱ ἱερεῖς καὶ ὁ λαὸς τῆς γῆς ἐπλήθυναν τοῦ ἀθετῆσαι ἀθετήματα βδελυγμάτων ἐθνῶν καὶ ἐμίαναν τὸν οἶκον Κυρίου τὸν ἐν Ἱερουσαλήμ» (Β' Παραλ. 36, 14). Τότε πού μὲ ἀλαζονεία περιγελοῦσαν τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ Θεοῦ, ἐξευτέλιζαν τὰ λόγια Του καὶ μὲ ἀφροσύνη καὶ ἀγνωμοσύνη περιφρονοῦσαν τὴν φιλανθρωπία Του, μέχρι πού ἔφθασε ἡ ὀργή Του, γιατί ἔμειναν ἀδιόρθωτοι: «καὶ ἐξαπέστειλε Κύριος ὁ Θεὸς τῶν πατέρων αὐτῶν ἐν χειρὶ προφητῶν ὀρθρίζων καὶ ἀποστέλλων τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ, ὅτι ἦν φειδόμενος τοῦ λαοῦ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀγιάσματος αὐτοῦ· καὶ ἦσαν μυκτηρίζοντες τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ καὶ ἐξουδενοῦντες τοὺς λόγους αὐτοῦ καὶ ἐμπαίζοντες ἐν τοῖς προφήταις αὐτοῦ, ἕως ἀνέβη ὁ θυμὸς Κυρίου ἐν τῷ λαῷ αὐτοῦ, ἕως οὐκ ἦν ἴαμα» (Β' Παραλ. 36, 15-16). Θυμῆθηκαν οἱ ταλαίπωροι ἐξόριστοι τῆς Βαβυλώνας ὅτι τότε ἦλθε ἡ ὀργή τοῦ ἐξανδραποδισμοῦ, ὅταν πιά ἡ ἀσέβειά τοὺς καὶ ἡ ἀλαζονεία τοὺς δὲν ἔπαιρναν ἄλλη διόρθωσι.

Εἶναι φανερό ἀπὸ τὴν ἐξομολόγησι τῶν ἁγίων Τριῶν νέων καὶ τοῦ Δανιήλ ὅτι ἡ αἰτία τῶν δοκιμασιῶν τοῦ λαοῦ τοὺς ἦταν ἡ ἀποστασία ἀπὸ τὸν Θεὸ τῶν πατέρων τοὺς, ἡ ἀνυπακοή στὸ θε-

λημά Του, καί ὅτι οἱ δοκιμασίες ἦταν φανέρωσις τῆς παιδαγωγούσης ἀγάπης Του πρὸς τὸν λαό Του, ἀπὸ τὸν ὁποῖο περίμενε μετάνοια καὶ διόρθωσις.

Ἡ ἀποστασία τῶν Ἰουδαίων ἦταν, ὅπως φαίνεται, καθολική. Καί οἱ ἄρχοντες καὶ οἱ ἀρχόμενοι εἶχαν τὸ δικό τους μερίδιο στὴν ἀποστασία. Οἱ ἄρχοντες μπορεῖ νὰ εἶχαν μεγαλύτερη εὐθύνη, ἀλλὰ καὶ ὁ λαὸς εἶχε τίς δικές του εὐθύνες.

Ὁ Ναβουχοδονόσορ εἶχε γίνεи τὸ παιδαγωγικὸ ὄργανο τοῦ Θεοῦ. Ἐδυνάστευε τοὺς Ἰουδαίους κατὰ παραχώρησιν Θεοῦ, γιὰ νὰ ἀντιληφθοῦν τὰ λάθη καὶ τίς παρεκτροπές τους καὶ νὰ ἔλθουν σέ μετάνοια.

Χρειάσθηκε ὁμως νὰ εὐρεθοῦν καὶ πρόσωπα μέ προφητικὸ χάρισμα, τὰ ὁποῖα μέσα στὴν κόλασι τῆς δυστυχίας θὰ διέσωζαν τὴν εὐσέβεια καὶ θὰ ἀποτελοῦσαν τὸ ἐκλεκτὸ λείμμα, χάριν τοῦ ὁποῖου ὁ Θεὸς θὰ ἔσωζε ὅλον τὸν ταλαιπωρημένο λαό.

Ἐβδομήντα χρόνια κράτησε ἡ αἰχμαλωσία τῶν Ἰουδαίων στὴν Βαβυλῶνα. Ἀνάλογες ἢ καὶ πιο μακρόχρονες ἦσαν καὶ οἱ νεώτερες δοκιμασίες τοῦ χριστιανικοῦ μας λαοῦ. Δέν ξέρουμε πόσο θὰ κρατήσῃ ἡ τωρινὴ δικὴ μας δοκιμασία. Τὸ μήνυμα τῶν ἁγίων Τριῶν Παιδων, τὸ ὁποῖο διαχρονικὰ περνᾷ μέχρις ἡμᾶς σήμερα, εἶναι ἡ πρόσκλησις σέ μετάνοια, στὴν μετάνοια ποῦ ἐκφράζει ἡ προσευχή τους. Μᾶς προσκαλοῦν νὰ ἐπιστρέψουμε στὴν πνευματικὴ παρακαταθήκη, τὴν ὁποία μᾶς ἄφησαν οἱ πατέρες μας καὶ ἡμεῖς τὴν ξεχάσαμε, θάμπωμένοι ἀπὸ τὴν αἴγλη τῶν φώτων τῆς Ἑσπερίας καὶ ἀποχαυνωμένοι ἀπὸ τὴν εὐμάρεια τῆς οἰκονομικῆς τῆς δῆθεν ἀκμῆς. Ἐποίησαμε καὶ ἡμεῖς, ἄρχοντες καὶ ἀρχόμενοι, «τὸ πονηρόν ἐνώπιον Κυρίου» καὶ ἴσως τώρα συνειδητοποιοῦμε καλλιτέρα τίς μεγάλες μας ἁμαρτίες: Διώχνουμε τὸν Χριστό ἀπὸ τὴν παιδεία, γιὰ νὰ τὴν κάνουμε πανθηρσκειακή. Τὸν ἀπομακρύνουμε ἀπὸ τὴν δημόσια ζωὴ, διότι μᾶς ἐνοχλεῖ ἡ παρουσία Του. Καταργοῦμε τὴν ἀργία τῆς Κυριακῆς, ἐπεὶδὴ ἐξυπηρετοῦνται τὰ μεγάλα οἰκονομικὰ συμφέροντα. Βλασφημοῦμε τὸ πανάγιο Πρόσωπό Του μέ χυδαῖες θεατρικὲς καὶ κινηματογραφικὲς ταινίες καὶ βιβλία. Νομιμοποιήσαμε τὴν διάλυσι τῆς οἰκογενείας καὶ τὴν φρικτὴ ἁμαρτία τῶν ἐκτρώσεων.

Ἀνεχθήκαμε τὴν πλεονεξία τῶν πλουτοκρατῶν καὶ τὴν διαφθορά στὴν δημόσια διοίκησι. Παραδοθήκαμε στοῦ χρήμα, στὴν σάρκα, στὴν δόξα. Χάσαμε τὴν ἀνθρωπιά μας, κλειστήκαμε στὴν φιλαυτία μας. Ἐγκαταλείψαμε τὴν πατροπαράδοτη εὐσέβεια ὡς ἀναχρονιστικὴ καὶ ἐκκοσμικευθήκαμε, γιὰ νὰ εἴμαστε σύγχρονοι καὶ κοινωνικά παραδεκτοί. Νοθεύσαμε τὰ Ὁρθόδοξα θεολογικά μας κριτήρια, δημιουργήσαμε διάφορες «θεολογίες» ποῦ δέν συμφωνοῦν μέ τὴν θεολογία τῶν Ἁγίων Πατέρων μας, αὐτοσχεδιάζουμε μέ αὐθάδεια, γιὰ νὰ ἐγκλιματισθοῦμε δῆθεν στοῦ παγκοσμιοποιημένου περιβάλλον.

Χάσαμε τὸν προσανατολισμό μας, καὶ γι' αὐτὸ γίναμε ὑποχέριοι τῶν δυναστῶν. Τὸ ἔχει δεῖξει ἐπανειλημμένως ἡ ἱστορία, ὅτι οὔτε οἱ ἰσχυροὶ τοῦ κόσμου οὔτε οἱ κραταῖοι οἰκονομικοὶ μηχανισμοὶ θὰ μπορούσαν νὰ μᾶς ὑποδουλώσουν, ἐὰν ἡμεῖς δέν εἶχαμε παρακούσει τὸν Ἅγιο Θεό.

Πλησιάζουμε στὴν παγχαρμόσυνη ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων. Ἡ ἐλπίδα πάλι προβάλλει. Κατὰ τὴν προεόρτιο αὐτὴ περίοδο ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ ἰδιαίτερος τὸν προφήτη Δανιὴλ καὶ τοὺς ἁγίους Τρεῖς Παῖδας. Μέ τὴν ζωὴ τους προετύπωσαν καὶ προεφήτευσαν τὰ γεγονότα τῆς ἐνσάρκου θείας Οἰκονομίας. Ὁ προφήτης Δανιὴλ μάλιστα εἶχε πολλές καὶ μεγάλες θεϊκὲς ἀποκαλύψεις. Εἶδε μεταξὺ ἄλλων τὸν Παλαιὸ τῶν Ἡμερῶν, ποῦ δέν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν σαρκωθέντα Λόγο τοῦ Θεοῦ, τὸν ἐνανθρωπήσαντα Κύριο Ἰησοῦ Χριστό καὶ Σωτῆρα μας.

Τὴν γέννησί Του ἀπὸ τὴν Παρθένο Μαρία θὰ ἐορτάσουμε καὶ πάλι. Αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος ποῦ μπορεῖ νὰ μᾶς παρηγορήσῃ, νὰ μᾶς δώσῃ ἐλπίδα καὶ νὰ μᾶς διαβεβαιώσῃ ὅτι κανεὶς Ναβουχοδονόσορ, ὅποια σημερινὴ ὀνομασία καὶ ἂν ἔχη, δέν μπορεῖ νὰ μᾶς ὑποδουλώσῃ, ἐὰν ἡμεῖς μένουμε στερεοὶ στὴν Πίστι καὶ τὴν ζωὴ τῶν Πατέρων μας.

Ἰκετεύουμε τὸν ἐκ φιλανθρωπίας σαρκωθέντα καὶ νηπιάσαντα Θεό, τὸν Παλαιὸν τῶν Ἡμερῶν καὶ δι' ἡμᾶς γενόμενον Παιδίον Νέον, νὰ μᾶς συγχωρήσῃ καὶ νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ στὴν χριστιανικὴ ζωὴ, γιὰ νὰ ἀμβλυνηθῇ καὶ τελικὰ νὰ ξεπερασθῇ ἡ παροῦσα δεινὴ οἰκονομικὴ, κοινωνικὴ, ἠθικὴ καὶ κυρίως πνευματικὴ κρίσις.

Εὐλογημένα Χριστούγεννα.

ΑΡΧΟΝΤΑΡΙΣΣΑ

Ποίημα Άφιερωμένο στην Παναγία τήν Ἀρχοντάρισσα,
τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Νεκταρίου Τρικόρφου Φωκίδος)



Μετανάστης ἡ ψυχὴ μου τῆς ἐλπίδας,
παραπαίων, μέσ τῖς θλίψεις, τὰς παγίδας,
στοῦ Τρικόρφου, βαδίζων, κορυφάς,
μέ ὁδήγησε ἡ πρόνοια, καταρχάς,
ἐκεῖ πού τό Θεό, τόν ψηλαφᾷς...

Πέρα σέ ἱαματικές τῆς ἡσυχίας, πηγές
ἐκεῖ πού τό Θεό, ὑμνοῦν, τό λυκαυγές
μέ ἐργόχειρο τίς θεῖες προσευχές,
σέ καταπόμβες, ἐκκλησίες καί σέ πλαγιές...
κάλλιστες, εὐχόμενες, ψυχές...

Καί ἀντίκρισα τή Θεία σου τή μορφή,
ἐκεῖ στό Ἀρχονταρίκι καί ἀφορμή,
νά λέω, καρδιακά τήν προσευχή,
ἐγίνες, Τρικόρφου, θανμαστή,
Δέσποινα-Ἀρχοντάρισσα, Σεπτή...

Σπιάδο κραταιό, τό ἔνδυμά σου,
λιμάνι-καταφύγιο ἡ ματιά σου,
τοῦ πόνου ἐλιξίριο, ἡ θωριά σου...
Ἔκανες εὐδύς τό (Ξένο), γιό,
καί θέλησα, ξανά τόν οὐρανό...

Ξένος ἤμουν στήν ἀγάπη,
μέ παρέσυρε, ἡ ἀπάτη,
μά στή Θεία τή θωριά σου,
ἐνοιωσα στήν ἀγκαλιά σου,
νά μοῦ δίνεις τήν καρδιά σου...

Καί φωλιάζει τοῦ Τρικόρφου,
ὁ καρπός τοῦ θείου μόχθου,
μέσα στήν φτωχή ζωὴ μου
καί εἶναι οἱ οὐρανοί δικοί μου
Ἀρχοντάρισσα, ἀκριβή μου...

Κλέος τῶν μοναζουσῶν
καταφύγιο τῶν ψυχῶν,
Δέσποινα τῶν ταπεινῶν,
Κλίμακα τῶν οὐρανῶν,
eis τό στίβο, τῶν εὐχῶν....

Μνάσων ὁ Παλαιός Μαθητής...

Περί φιλαργυρίας & ἀκτημοσύνης

ἀπό τήν «κλίμακα» τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου του Σιναΐτου

Η φιλαργυρία εἶναι προσκύνησις τῶν εἰδώλων, θυγατέρα τῆς ἀπιστίας, προφασίστρια νόσων, μάντις γηρατειῶν, ὑποβλεύς ἀνομβρίας, προμηνυτής λιμῶν.

Φιλάργυρος εἶναι ἐκεῖνος καί καταφρονεῖ τίς εὐαγγελικές ἐντολές καί τίς παραβαίνει ἐνσυνείδητα. Ὅποιος ἀπέκτησε ἀγάπη, διεσκόρπισε χρήματα. Ὅποιος ὅμως ἰσχυρίζεται πῶς συμβιβάζει στήν ζωή του καί τά δύο, αὐτοαπατήθηκε.

Ὅποιος πενθεῖ γιά τίς ἀμαρτίες του, ἀπαρνήθηκε καί τό σῶμα του. Διότι ὅταν τό ἐκάλεσε ἡ περὶστασις, οὔτε αὐτό τό λυπήθηκε.

Μή ἰσχυρίζεσαι ὅτι μαζεύεις χρήματα γιά τοὺς πτωχοὺς. Διότι δύο μόνο λεπτά ἀγόρασαν τήν οὐράνιο βασιλεία. (Λουκ. κα'2).

Ὁ φιλόξενος καί ὁ φιλάργυρος συναντήθηκαν. Καί ὁ δεύτερος ἀποκαλοῦσε τόν πρῶτο ἀδιάκριτο καί ἀσύνετο.

Ὅποιος ἐνίκησε τό πάθος αὐτό, ἔπαυσε νά ἔχει μέριμνες. Ὅποιος εἶναι δεμένος μαζί του, ποτέ δέν θά κάνει καθαρὰ προσευχή.

Ἀρχή τῆς φιλαργυρίας, ἡ πρόφασις τῆς ἐλεημοσύνης. Τέλος δέ αὐτῆς τό μῖσος πρὸς τοὺς πτωχοὺς. Ἔως ὅτου κάποιος συγκεντρώσει τά χρήματα, κάνει ἐλεημοσύνες. Ὅταν ὅμως τά συγκεντρώσει, σφίγγουν τά χέρια του.

Εἶδα ἀνθρώπους πτωχοὺς ὡς πρὸς τά χρήματα, οἱ ὅποιοι ἐπλούτησαν στήν ζωή τῶν «πτωχῶν τῷ πνεύματι», δηλαδή ἐπλούτησαν στήν μοναχική ζωή. Καί ἔπαυσαν πλέον νά ἐνθυ-

μοῦνται τήν προηγούμενη πτωχεία τους.

Ὁ φιλοχρήματος μοναχός εἶναι ξένος πρὸς τήν ἀκηδία(!) ἐνθυμούμενος κάθε ὥρα τόν ἀποστολικό λόγο: « Ὁ ἀργός μὴδέ ἐσθιέτω! (Β'Θες. γ' 10), καθὼς καί τό: «Αἱ χεῖρες αὐταὶ διηκόνησαν ἐμοὶ καί τοῖς σὺν ἐμοί! (Πράξ. κ' 34).

Ἡ ἀκτημοσύνη εἶναι ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τίς φροντίδες, ἀμεριμνία βίου, ὁδοιπορία ἀνεμπόδιστη, ἀποξένωσις ἀπὸ τήν λύπη, πίστις στίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἀκτῆμων μοναχός εἶναι κύριος ὅλου τοῦ κόσμου. Ἐχει ἀναθέσει στὸν Θεὸ τήν φροντίδα του, καί μέ τήν πίστη του αὐτὴ τοὺς ἔχει ὅλους δούλους του. Δέν θά ὁμιλήσει σέ ἄνθρωπο γιά ἀνάγκες του. Ὅλα δέ ὅσα τοῦ προσφέρονται, τὰ δέχεται σάν ἀπὸ τό χερί τοῦ Κυρίου. Ὁ ἀκτῆμων ἐργάτης τῆς ἀρετῆς εἶναι υἱὸς τῆς ἀπροσπάθειας, καί αὐτὰ πού ἔχει θεωρεῖ σάν νά μὴ τὰ ἔχει.

Ὅταν ἦλθε ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως γιά τήν ἄσκησι, τὰ ἐθεώρησε ὅλα σάν σκύβαλα. Ἐάν ὅμως λυπεῖται γιά κάποιον πράγμα, σημαίνει ὅτι δέν ἔγινε ἀκόμα ἀκτῆμων. Ὁ ἀκτῆμων ἄνθρωπος ἔχει καθαρὰ προσευχή, ἐνῶ ὁ φιλοκτῆμων προσεύχεται ἔχοντας τό νοῦ του σέ ὑλικά πράγματα.

Ὅσοι ζοῦν ὡς ὑποτακτικοί, εἶναι ξένοι πρὸς τή φιλαργυρία. Διότι ἐκεῖνοι πού καί τό σῶμα ἀκόμη παρέδωσαν, τί κρατοῦν λοιπόν ὡς ἰδικοί τους; Αὐτοὶ σέ ἓνα μόνο σημεῖο συνήθως ὑστεροῦν: Παρουσιάζονται εὐκολοὶ καί ἐτοιμοὶ σέ τοπικές μετακινήσεις.

Εἶδα ὑλική περιουσία πού ἔκανε μερικοὺς μοναχοὺς νά παραμένουν ὑπομονετικά στὸν τόπο

τους. Ἐγὼ δὲ περισσότερο ἀπ' αὐτούς ἐμακάρισα ἐκείνους πού περιπλανῶνται γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Κυρίου.

ἽΟποιος ἐγεύθηκε τὰ οὐράνια, εὐκολα καταφρονεῖ τὰ ἐπίγεια. Ὁ ἄγευστος ὁμως ἐκείνων ἀγάλλεται μέ τὰ γήϊνα ὑπάρχοντά του.

ἽΟποιος ἀσκεῖ τὴν ἀκτημοσύνη χωρίς λόγο καί πνευματική βράση, ὑφίσταται δύο ἀδικίες: καί ἀπὸ τὰ παρόντα ἀπέχει καί τὰ μέλλοντα στερεῖται.

Ἵς μὴ φανοῦμε λοιπόν, ὦ μοναχοί, πιό ἄπιστοι ἀπὸ τὰ πτηνά, πού οὔτε μεριμνοῦν οὔτε συγκεντρώνουν τροφές (πρβλ. Ματθ' ς' 26).

Μέγας εἶναι ἐκεῖνος πού ἀπαρνέεται κατὰ τρόπο θεάρεστο τὰ χρήματα. Ἵγιος ὁμως εἶναι ἐκεῖνος πού ἀπαρνέεται τό ἰδικό του θέλημα. Ὁ μὲν πρῶτος θά λάβει ἑκατονταπλασίονα εἴτε μέ χρήματα εἴτε μέ χαρίσματα. Ὁ δὲ δεύτερος θά κληρονομήσει ζωὴν αἰώνιον.

Δέν θά λείψουν τὰ κύματα ἀπὸ τὴ θάλασσα. Οὔτε ἀπὸ τόν φιλάργυρο ἡ ὀργή καί ἡ λύπη.

ἽΟποιος καταφρονεῖ τὰ ὑλικά, ἀπηλλάγη ἀπὸ τίς δικαιολογίες καί τίς ἀντιλογίες, ἐνῶ ὁ φιλοκτῆμων καί γιὰ μία βελόνα ἀκόμη ἀγωνίζεται μέχρι θανάτου.

Ἵ ἀκλόνητη πίστις θά περιορίσει τίς μέριμνες, ἐνῶ μέ τὴ μνήμη τοῦ θανάτου κατορθώνεται ἀκόμη καί ἡ ἀπάρνησις τοῦ σώματος.

Στόν Ἵώβ δέν ὑπῆρχε ἵχνος φιλαργυρίας, γι' αὐτό καί ὅταν τὰ στερήθηκε ὅλα, ἔμεινε ἀτάραχος.

«Ρίζα πάντων τῶν κακῶν, καί εἶναι καί λέγεται ἡ φιλαργυρία» (Α' Τιμ. ς' 10). Διότι αὐτὴ εἶναι πού δημιουργεῖ μίσση καί κλοπές καί φθόνους καί χωρισμούς καί ἔχθρες καί ζάλες καί μνησικακίες καί ἀσπλαχνίες καί φόνους.

Μέ ὀλίγη φωτιά μερικοί ἔκαψαν μεγάλο δάσος. Ἵντιθέτως μέ μία ἀρετὴ ἄλλοι ἐσώθησαν ἀπὸ ὅλα

τά τωρινά καί προηγούμενα πάθη. Αὐτὴ ὀνομάζεται ἀπροσπάθεια. Τὴν ἐγέννησε δὲ ἡ εἰρα καί ἡ γεύσις τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καί ἡ φροντίδα γιὰ τὴν μεταθανάτιο ἀπολογία.

Δέν ξεχάσθηκε ἀπὸ τόν πολὺ προσεκτικό ἀναγνώστη ὁ λόγος τῆς μητροκάκου, δηλαδή τῆς μητέρας ὄλων τῶν κακῶν γαστριμαργίας.

Ἵναφέρει ἡ ἴδια σάν δεύτερο ἀπόγονό της στὴν κακὴ καί ἐπάρατη τεκνογονία της τόν λίθο τῆς ἀναισθησίας, δηλαδή τὴν σκληρότητα τῆς καρδιάς. Ἵλλά μέ ἐμπόδισε νὰ τὴν τοποθετήσω (τὴν ἀναισθησία) στὴν θέση της ὁ πολυκέφαλος ὄφης τῆς εἰδωλολατρείας, (ἡ φιλαργυρία), ἡ ὁποία,

χωρὶς νὰ ξέρω πῶς, ἀριθμεῖται τρίτη στὴν ἀλυσίδα τῶν ὀκτώ παθῶν ἀπὸ τοὺς διακριτικούς Πατέρας.

Ἵνα βραβεῖο ἀκόμη! ώποιος τό κατέκτησε προχωρεῖ σάν αὐλος πρὸς τόν οὐρανό.

ώποιος ἐνίκησε, ἡ ἔχει ἀποκτήσει ἀγάπη, ἡ ἔπαυσε νὰ ἔχη μέριμνες.

Ἀπὸ τό βιβλίο «Κλίμαξ»
Ι.Μ. Παρακλήτου



ΠΑΤΕΡΙΚΑΙ ΔΙΔΑΧΑΙ ΠΕΡΙ ΦΙΛΑΡΓΥΡΙΑΣ

ώ ἅγιος Νεκτάριος μᾶς λέγει γιὰ τὴν εἰκόνα τοῦ φιλάργυρου ἀνθρώπου «ώ νοῦς του σκοτίσθηκε, ἡ καρδιά του πωρώθηκε κι ἡ ψυχὴ του ἔχει διαφθαρεῖ. ώ,τιδήποτε τό καλὸ εἶχε ἀποκτήσει στὴν ψυχὴ του μαύρισε ἡ χάθηκε ἐντελῶς. Εἶναι ἀσπλαχνικός, ἄπρονος, ἀσυμπαθὴς καί ἀνελέημονας, τὰ πάθη τοῦ πλησίον του δέν συγκινοῦν τὴν ἀναισθητὴ καρδιά του. Ἵδυστυχία τῶν ἀδελφῶν του δέν συγκινοῦν τὰ σπλάγχνα του, κανένα δέν

σκέπτεται, δέν φροντίζει, δέν λυπᾶται, κανένα δέν συμπαθεῖ. Ἄν ἡ κοινωνία τῶν ἀνθρώπων χαθεῖ ἀπό πείνα, οἱ ἀποθήκες του δέν θά ἀνοίξουν. Τήν δυστυχία τῶν ἄλλων θεωρεῖ εὐκαιρία γιά τήν ἐπαύξηση τοῦ πλοῦτου του. Πλεονέκτης καί ἀπληστος ἐπωφελεῖται ἀπό τίς δυστυχίες τῶν ἄλλων καί χαίρει γιά αὐτές περισσότερο ἀπό ὅσο γιά τίς εὐφορίες τῆς γῆς καί τόν πλοῦτο τοῦ πλησίον του».

Ὁ γέροντας Παῖσιος μιλώντας γιά τήν εὐγνωμοσύνη πού πρέπει νά προσφέρουμε στόν Θεό, ἔλεγε «Μερικοί λένε “πιστεύω ὅτι ὁ Θεός θά μέ βοηθήσει”, καί ἀπό τήν ἄλλη προσπαθοῦν νά μαζεύουν χρήματα, γιά νά μή στερηθοῦν τίποτε. Αὐτοί ἐμπαίζουν τόν Θεό, γιατί δέν ἐμπιστεύονται τόν ἑαυτό τους στόν Θεό, ἀλλά στά χρήματα. Ἄν δέν παύσουν νά ἀγαποῦν τά χρήματα καί νά στηρίζουν σέ αὐτά τήν ἐλπίδα τους, δέν θά μπορέσουν νά στηρίξουν τήν ἐλπίδα τους στόν Θεό. Δέν λέω νά μή ἔχουν οἱ ἄνθρωποι μιά οἰκονομία στήν ἄκρη γιά ὦρα ἀνάγκης, ἀλλά νά μή στηρίζουν τήν ἐλπίδα τους στά χρήματα καί δίνουν σέ αὐτά τήν καρδιά τους, γιατί ἔτσι ξεχνοῦν τόν Θεό. Δέν ἔχουμε καταλάβει τήν δύναμη καί τήν καλωσύνη τοῦ Θεοῦ. Δέν Τόν ἀφήνουμε νοικοκύρη νά μᾶς κυβερνᾷ, γι' αὐτό ταλαιπωρούμαστε».

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ἐρμηνεύοντας τό Εὐαγγέλιο τοῦ Ζακχαίου, τονίζει «Ἡ φιλαργυρία εἶναι αἰτία ὅλων τῶν κακῶν τῆς αἰσχροκέρδειας, τῆς τσιγγουνιάς, τῆς ἀστοργίας, τῆς ἀπιστίας, τῆς μισανθρωπίας, τῆς ἀρπαγῆς, τῆς ἀδικίας, τῆς πλεονεξίας, τοῦ τόκου, τοῦ δόλου, τοῦ ψεύδους, τῆς ἐπιπορκίας καί ὅλων τῶν ὁμοίων μέ αὐτά. Ἐξ αἰτίας τῆς φιλαργυρίας γίνονται ἱεροσυλίες, λωποδυσίες καί κάθε εἶδος κλοπῆς· ἐξ αἰτίας τῆς φιλαργυρίας δέν ὑπάρχουν μόνο στούς δρόμους καί στήν ξηρά καί στά πελάγη ἄρπαγες καί ληστές καί πειρατές, ἀλλά καί μέσα στήν πόλη ἄδικα σταθμά καί ζύγια καί διπλά μέτρα καί περίεργη κοπή καί παραχάραξη νομισμάτων, ὑπέρβαση ὁρίων, κακοὶ ἀνταγωνισμοὶ γειτόνων. Αὐτή καί ἔθνη ἐναντίον ἐθνῶν ὁδήγησε, καί φιλίες δυνατές διέλυσε, καί μερικές φορές διέσπασε καί συγγένειες, καί τήν πατρίδα κανεῖς πρόδωσε καί πρὶν ἀπὸ ὅλα ὁ καθένας προδίδει τήν ψυχὴ του».

Ὁ ἅγιος Κασσιανὸς ὁ Ρωμαῖος στόν λόγο του Περί φιλαργυρίας, γράφει «Οἱ ἐρεθισμοὶ τῶν ἄλλων παθῶν, ἐννοῶ τοῦ θυμοῦ καί τῆς ἐπιθυμίας, ἔχουν τίς ἀφορμές ἀπὸ τό σῶμα, καί κατὰ κάποιον τρόπο εἶναι ἔμφυτα καί ἔχουν τήν ἀρχὴ ἀπὸ τήν γέννηση. Γι' αὐτό καί χρειάζεται πολὺς καιρὸς γιά νά νικηθοῦν. Ἡ ἀρρώστια ὁμως τῆς φιλαργυρίας ἐρχεται ἀπὸ ἔξω καί μπορεῖ εὐκολότερα νά κοπεῖ ἂν καταβάλλει κανεῖς ἐπιμέλεια καί προσοχή. Ἄν ὁμως παραμεληθεῖ, γίνεται πιό καταστρεπτική ἀπὸ τὰ ἄλλα πάθη καί δύσκολα φεύγει, γιατί εἶναι ρίζα ὅλων τῶν κακῶν, κατὰ τόν Ἀπόστολο... Ἡ φιλαργυρία ρίχνει τόν ἄνθρωπο στήν εἰδωλολατρία, γιατί ἀφοῦ ἀπομακρύνει ὁ φιλάργυρος τόν νοῦν του ἀπὸ τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἀγαπᾷ εἰδῶλα, δηλαδή ἀνάγλυφες εἰκόνες ἀνθρώπων πού εἶναι χαραγμένες πάνω στά νομίσματα».

Ὁ Μέγας Βασίλειος σέ λόγο του θά πῇ γιά τόν φιλάργυρο «Τό κάθε τί τό βλέπεις ὡς χρυσό καί παντοῦ χρυσό φαντάζεσαι. Αὐτό σοῦ ἔχει γίνει ὄνειρο ὅταν κοιμᾷσαι, καί συνεχῆς ἔγνοια ὅταν εἶσαι ζύπνιος. Ὅπως δηλαδή αὐτοὶ πού παραφέρονται ἀπὸ τρέλλα δέν βλέπουν τὰ πράγματα, ἀλλά φαντάζονται αὐτά πού τούς ὑπαγορεύει τό πάθος. Ἔτσι καί σέ σένα, ἡ ψυχὴ πού ἔχει κατακυριευθεῖ ἀπὸ τήν φιλαργυρία παντοῦ χρυσό, παντοῦ ἄργυρο βλέπει. Περισσότερο εὐχάριστα θά ἔβλεπες τόν χρυσό παρά τόν ἥλιο. Εὐχεσαι ὅλα νά ἀλλάξουν καί νά γίνουν χρυσός κι ὅσο μπορεῖς τόν ἐφευρίσκεις βέβαια».

Ὁ ἄββας Ἡσαΐας ὅταν ρωτήθηκε, τί εἶναι φιλαργυρία ἀποκρίθηκε «Τό νά μή ἔχης ἐμπιστοσύνη στόν Θεό, ὅτι φροντίζει γιά σένα, καί νά ἔχης χάσει τίς ἐλπίδες γιά τήν ἐκπλήρωση τῶν ὑποσχέσεων Του καί νά ἔχης μεγάλη ἰδέα γιά τόν ἑαυτό σου».

Σημειώσεις:

1. Νεκταρίου Κεφαλᾶ Μητροπολίτου Πενταπόλεως Ἄπαντα τόμ. Ε' σελ. 384.
 2. Γέροντος Παΐσιου Λόγοι Β' σελ. 258.
 3. Γρηγορίου Παλαμᾶ Ε.Π.Ε. τόμ. 11 σελ. 579.
 4. Φιλοκαλία τόμ. Α' σελ. 95 Ἐκδ Περιβόλι τῆς Παναγίας.
 5. Βασιλειανὸ Ἀποθησαύρισμα Ἐκδ. Φωτοδότες σελ. 905.
 6. Γεροντικό Ἐκδ. Παπαδημητρίου σελ. 88
- Ὁρθόδοξος Τύπος, α.φ. 2018, 11 Ἀπριλίου 2014

Βίος τῶν ἁγίων 6 ΔΙΑΚΟΝΩΝ

✠ ✠ ✠ ✠ ✠

Στεφάνου, Νικάνορος, Τίμωνος, Παρμενᾶ,
Λαυρεντίου, Ρωμανοῦ Μελωδῶ



Τῇ 27ῃ τοῦ μηνός
Δεκεμβρίου, μνήμη τοῦ
Ἁγίου Ἀποστόλου
Πρωτομάρτυρος καί
Ἀρχιδιακόνου ΣΤΕΦΑΝΟΥ

Σὺτός ὁ μακάριος Πρωτο-
μάρτυς καί Ἀρχιδιάκονος
Στέφανος, ὅταν ἔγινε μιά
φορά συζήτησις μεταξύ τῶν
Ἰουδαίων καί Σαδδουκαίων καί
Φαρισαίων καί Ἑλληνιστῶν
σχετικά μέ τόν Κύριό μας Ἰησοῦ
Χριστό, καί ἄλλοι μέν ἔλεγαν,
ὅτι εἶναι Προφήτης, ἄλλοι ὅτι
εἶναι πλάνος καί ἄλλοι, ὅτι εἶναι
Υἱός Θεοῦ, ὅταν, λέω, ἔγινε
αὐτή ἡ συζήτησις, τότε ὁ πα-
νύμνητος Στέφανος στάθηκε
ἐπάνω σέ ἕναν τόπο ὑψηλό καί
κήρυξε σέ ὅλους τόν Κύριό μας
Ἰησοῦ Χριστό, λέγοντας:

«Ἄνδρες ἀδελφοί, γιατί αὐξήθηκαν τόσο οἱ κακίες σας, καί εἶναι παραγμένη ὅλη ἡ Ἱερουσαλήμ; Μακάριος εἶναι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος δέν ἐνίωσε στήν καρδιά του δισταγμό γιά τόν Ἰησοῦ Χριστό. Διότι αὐτός εἶναι, πού ἔγειρε τούς Οὐρανοὺς καί κατέβηκε γιά τίς ἁμαρτίες μας καί γεννήθηκε ἀπό τήν Παρθένο τήν Ἁγία καί καθαρή καί διαλεγμένη πρίν ἀπό τήν ἀρχή τοῦ κόσμου. Αὐτός πῆρε τίς ἀσθενεῖες μας καί κράτησε τίς νόσους. Αὐτός ἔκανε νά ξαναβροῦν τό φῶς τους οἱ τυφλοί. Αὐτός καθάρισε τούς λεπρούς, καί ἔδιωξε τά δαιμόνια ἀπό τούς δαιμονισμένους».

Οἱ Ἰουδαῖοι μόλις τά ἄκουσαν αὐτά, τόν ἔφεραν στό δικαστήριο μπροστά στοὺς ἀρχιερεῖς, ἐπειδή δέν μπορούσαν νά ἀντισταθοῦν στήν σοφία καί στή δύναμη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, μέ τήν ὁποία μιλοῦσε ὁ θεῖος Στέφανος. Ἐπειτα παρουσίασαν ψευδομάρτυρες, οἱ ὁποῖοι μαρτύρησαν κατά τοῦ Ἀποστόλου τά ἑξῆς λέγοντες: «Ἐμεῖς ἀκού-

σαμε, ὅτι αὐτός λέει λόγια βλάσφημα ἐναντίον τοῦ τόπου αὐτοῦ τῆς Ἱερουσαλήμ, καί ἐναντίον τοῦ θεϊκοῦ νόμου». Καί ἀφοῦ εἶπαν αὐτά καί ὅλα τά ὑπόλοιπα, ὅσα διηγοῦνται οἱ ἱερές Πράξεις τῶν Ἀποστόλων στό ἔβδομο κεφάλαιο, τότε γύρισαν τά μάτια τους στόν Στέφανο ὅλοι ὅσοι κάθονταν στό δικαστήριο καί εἶδαν τό πρόσωπό του τόσο λαμπρό, σάν νά ἦταν πρόσωπο Ἀγγέλου. Γί' αὐτό ἐπειδή δέν ἄντεχαν τήν ντροπή, τόν λιθοβόλησαν, ἐνῶ αὐτός προσευχόταν γι' αὐτούς καί ἔλεγε: «Κύριε μή τούς καταλογίσεις αὐτή τήν ἁμαρτία». Καί, ἀφοῦ εἶπε αὐτά κοιμήθηκε.

Ἀφοῦ λοιπόν ὁ Πρωτομάρτυς μέ τήν πτῶσι, πού τήν νόμιζαν δική του γκρέμισε



κάτω τόν αντίπαλο Διάβολο καί τόν κατέστησε πτώμα μέγιστο καί εξαίσιο, καί ἀφοῦ κοιμήθηκε μέ τόν γλυκό ὕπνο τοῦ μαρτυρίου, πῆραν τό ἱερό του σῶμα ἄνδρες εὐλαβεῖς καί τό ἔβαλαν μέσα σέ ἓνα κιβώτιο ξύλινο κατασκευασμένο ἀπό ξύλο περσέας, δηλαδή ροδακινιάς. Καί, ἀφοῦ τό σφράγισαν, τό ἀπέθεσαν στά πλάγια μέρη τοῦ Ναοῦ. Τότε καί ὁ νομοδιδάσκαλος Γαμαλιήλ καί ὁ υἱός του Ἀβελβοῦς πίστεψαν στόν Χριστό. Καί βαπτίσθηκαν ἀπό τούς Ἀποστόλους. Τελεῖται δέ ἡ Σύναξις τοῦ Ἁγίου Στεφάνου στόν μαρτυρικό του Ναό, ὁ ὁποῖος εἶναι

κοντά στόν τόπο τόν ἀποκαλούμενο Κωνσταντιανή. Ὁ Ἅγιος Στέφανος λιθοβολήθηκε τρία χρόνια μετὰ τήν Ἀνάληψη τοῦ Χριστοῦ, σύμφωνα μέ τούς πιό ἀκριβεῖς χρονολόγους.

Τῇ 28ῃ τοῦ μηνός Ἰουλίου, μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καί Διακόνων ΠΡΟΧΟΡΟΥ, ΝΙΚΑΝΟΡΟΣ, ΤΙΜΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΑΡΜΕΝΑ

ὑτοί οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι ἦταν μαθητές τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων καί συναριθμοῦνταν μέ τούς Ἑβδομήκοντα, ὄντας συνδιάκονοι μαζί μέ τόν Πρωτομάρτυρα καί Ἀρχιδιάκονο Στέφανο, γιά τούς ὁποίους γράφει ὁ ἱερός Λουκάς στίς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, λέγοντας: «Καί ἐξελέξαντο (οἱ Δώδεκα Ἀπόστολοι δηλαδή) Στέφανον ἄνδρα πλήρη πίστεως καί Πνεύματος Ἁγίου, καί Φίλιππον, καί Πρόχορο, καί Τίμωνα, καί Παρμενᾶν». (Πράξ. 6,5). Καί ἀφοῦ ἔπαυσαν νά διακονοῦν θεάρεστα καί μέ τρόπο ἀκατηγόρητο στίς τράπεζες τῶν χηρῶν καί τῶν πτωχῶν στήν Ἱερουσαλήμ, τότε, ὁ μέν Πρόχορος, πῆγαινε στό κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου μαζί μέ τόν ἐπιστήθιο καί Θεολόγο Ἰωάννη, συγκοπιάζοντας μέ αὐτόν στήν συγγραφή τοῦ κατὰ Ἰωάννη Εὐαγγελίου καί συγκοινωνός ὄντας τῶν πειρασμῶν καί τῶν θλίψεων τοῦ διδασκάλου του. Ἀφοῦ λοιπόν μετέστη ὁ μέγας Ἰωάννης, τότε ἐγινε Ἐπίσκοπος Νικομήδειας. Ὅποτε



ώδηγησε σέ καλλίτερη κατάσταση όλους τούς ἐκεῖ εὐρίσκόμενους ἀνθρώπους μέ τό λόγο του, διδάσκοντάς τους, νά μή ὑποδουλώνουν τό κρεῖττον στόν χειρόν, δηλαδή τήν ψυχή στό σῶμα καί στά πάθη τοῦ σώματος. Ἀλλά ὅλο τό ἀντίθετο, δηλαδή νά ὑποτάσσουν τό σῶμα καί τά πάθη του στήν ψυχή καί στόν ὀρθό λόγο καί στήν διάκριση. Καί ἔτσι νομοθετῶντας, τελείωσε ὁ αἰδιδίμος τήν ζωή του.

Ὁ δέ Ἅγιος Νικάνωρ παρέδωσε τήν ψυχή του στόν Θεό, ἐκείνη τήν ἴδια ἡμέρα, κατά τήν ὁποία λιθοβολήθηκε ὁ Ἅγιος Πρωτομάρτυρας Στέφανος. Διότι ἔπρεπε ὁ συνδιάκονος Νικάνωρ, νά πεθάνη μαζί μέ τόν Ἀρχιδιάκονο Στέφανο. Καί αὐτοί οἱ δύο, πού εἶχαν τά ἴδια φρονήματα, ἔπρεπε νά λάβουν στή συνέχεια καί τά τέλη κατά τήν ἴδια ἡμέρα.

**Τῇ 11ῃ τοῦ μηνός Ὀκτωβρίου, μνήμη
ἐπιτελοῦμε τοῦ
Ἁγίου Ἀποστόλου
Φιλίππου, ενός τῶν
ἐπτά Διακόνων.**

Ἦταν ἀπό τήν Καισάρεια τῆς Παλαιστίνης καί εἶχε τέσσερις θυγατέρες πού προφήτευαν, ὅπως ἀναφέρει γι' αὐτόν ὁ θεῖος Λουκάς σέ διάφορα μέρη τῶν Πράξεων, ὅπου τόν ὀνομάζει καί Εὐαγγελιστή, λέγοντας: «Τήν ἐπόμενη ἡμέρα, ἀφοῦ ἦλθαν καί αὐτοί πού ἦσαν μαζί μέ τόν Παῦλο, ἦλθαμε στήν Καισάρεια. Καί ἀφοῦ εἰσήλθαμε στόν οἶκο Φιλίππου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ (πού

ἦταν ἕνας ἀπό τούς ἐπτά) μέيناμε κοντά του. Αὐτός εἶχε τέσσερις θυγατέρες παρθένες, πού εἶχαν τό χάρισμα τῆς προφητείας». (Πράξ. 21,8). Μαρτυρεῖ ἀκόμη ὁ ἴδιος ὅτι καί ὁ Ἀπόστολος αὐτός ὠρίσθηκε Διάκονος ἀπό τούς Ἀποστόλους στίς ἀνάγκες καί τράπεζες τῶν πτωχῶν καί χρηρῶν, μαζί μέ τόν Στέφανο καί τούς ἄλλους πέντε (Πράξ. 6). Αὐτός γέμισε τήν Σαμάρεια ἀπό τό κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου καί βάπτισε τόν Σίμωνα τόν Μάγο, ὑποκρινόμενος ἐκεῖνος, ὅτι δέχθηκε τήν πίστη τοῦ Χριστοῦ. Ἀφοῦ ἀρπάχθηκε πάλι ἀπό Ἄγγελο Κυρίου, συνάντησε στόν δρόμο τόν Εὐνοῦχο τῆς βασιλείσης Κανδάκης καί ἀφοῦ τόν κατήχησε, τόν βάπτισε. Στή συνέχεια μεταφέρθηκε πάλι



ἀπό
τόν Ἀγγελο στήν
Ἀζωτο καί τήν
φώτισε μέ τή διδα-
σκαλία τοῦ Εὐαγ-
γελίου. Μετά ἀπό αὐτά
πῆγε στήν Τράλλη τῆς
Μικρᾶς Ἀσίας καί μέ τή διδα-
σκαλία του ἔπεισε ὅλους
ὅσοι ἦταν ἐκεῖ νά πιστέψουν
στόν Χριστό. Καί ἀφοῦ
ἔκτισε Ἐκκλησία στήν πόλι
αὐτή, πρὸς τόν Κύριο ἐξεδή-
μησε.

**Τῇ 1ῃ τοῦ μηνός Ὀκτωβρίου
μνήμη ἐπιτελοῦμε τοῦ Ὁσίου
Πατρός ἡμῶν Ρωμανοῦ, τοῦ
ποιητοῦ τῶν Κοντακίων.**

Τὺτός ὁ ἐν Ἀγίοις Πατήρ Ρωμα-
νός καταγόταν ἀπό τή Συρία,
πατρίδα ἔχοντας τήν πόλη
Ἑμεσα, ἡ ὁποία τώρα στήν τουρ-
κικὴ γλῶσσα λέγεται Ἑμς. Ὑπηρετήσε καί
ὡς Διάκονος στήν Ἐκκλησία τῆς Βηρυτουῦ,
πού λέγεται σήμερα Βερούτιο. Ἀπό ἐκεῖ με-
τέβη στήν Κωνσταντινούπολη στά χρόνια
τοῦ Ἀναστασίου τοῦ βασιλέως, κατὰ τό
ἔτος 496, καί διακονοῦσε στό Ναό τῆς Ὑπε-
ραγίας Θεοτόκου, πού ἐπονομάζεται τῆς
Κύρου, μέ κάθε εὐλάβεια καί σεμνότητα.
Αὐτός λοιπόν κάνοντας πολλές φορές ἀγρυ-
πνία στό Ναό τῆς Θεοτόκου τῶν Βλα-
χερινῶν, πάλι ἐπέστρεψε στό Ναό τῆς ἰδίας
Θεοτόκου πού λέγεται τοῦ Κύρου. Ἔτσι κι
ἐκεῖ, στό Ναό τῆς Θεοτόκου τοῦ Κύρου δη-
λαδῇ, δικακωνῶντας ὁ Ὁσιος, ἔλαβε τό χά-
ρισμα νά συντάξει καί νά μελουργήσει τὰ
Κοντάκια ὅλου τοῦ χρόνου. Δηλαδή, τοῦ



ἐμφανίσθηκε σέ ὄνειρο ἡ κυρία Θεοτόκος, καί
δίνοντάς του ἓναν τόμο χαρτί, τόν διέταξε νά
τόν φάη. Ἀνοίγοντας τό στόμα του ὁ
Ὁσιος, νόμισε ὅτι τόν κατάπιε. Καί λοιπόν,
ὅταν ξύπνησε, ἀνέβηκε ἐπάνω στόν ἄμβωνα
καί ἄρχισε νά ψάλλη, τό «Ἡ Παρθένος σήμε-
ρον τόν ὑπερούσιον τίκτει», διότι ἔτυχε τότε
νά εἶναι ἡ ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων. Ἀφοῦ
ἔκανε λοιπόν στίς λοιπές ἑορτές, ἀλλὰ καί
στούς Ἀγίους, Κοντάκια περισσότερα ἀπό
τά χίλια καί ἀφοῦ πέρασε τήν ζωὴ του μέ
εὐλάβεια καί δικαιοσύνη, πρὸς Κύριο ἐξεδή-
μησε.



Τῇ 10ῃ τοῦ μηνός Αὐγούστου μνήμη τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου Ἀρχidiaκόνου

Ο Ἅγιος Λαυρέντιος ἔζησε στά χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Δεκίου κατά τό ἔτος 250. Ἐπειδή τότε ἐπρόκειτο νά ξεσηκωθεῖ ὁ κατά τῶν Χριστιανῶν διωγμός, γι' αὐτός πρόσταξε ὁ Ἅγιος Ξύστος τόν Ἀρχidiaκόνό του Ἅγιο Λαυρέντιο, νά οἰκονομήσει τά σκεύη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης, ὁ δέ θεῖος Λαυρέντιος τά μοίρασε αὐτά στούς πτωχοῦς.

Ὅταν λοιπόν ὁ Δέκιος ἐπέστρεψε ἀπό τήν Περσία, ὠδηγήθηκε μπροστά του ὁ Ἅγιος Ξύστος ἀπάας Ρώμης. Καί ἐπειδή δέν πείσθηκε νά ἀρνηθεῖ τόν Χριστό, ἀλλά τόν ὠμολόγησε μέ θάρρος ὡς Θεοῦ ἀληθινό καί Δημιουργό τοῦ παντός, ἀποκεφαλίσθηκε καί ἔλαβε ὁ αἰοίδιμος τοῦ μαρτυρίου τόν στέφανο. Ἐπειτα ὠδηγήθηκε μπροστά του καί ὁ Ἀrchidiaκόνος Λαυρέντιος, ἀπό τόν ὁποῖο ζητοῦσε ὁ Δέκιος ὑποχρεωτικά, νά λάβει τά σκεύη καί τά χρήματα τῆς Ἐκκλησίας.

Ὅποτε ὁ Ἅγιος ζήτησε ἀμάξια καί παίρνοντας τα, ἔβαλε ἐπάνω τοὺς πτωχοὺς καί χωλοὺς καί δυστυχεῖς ἐκείνους, στοὺς ὁποῖους μοίρασε τά χρήματα καί τοὺς ἔφερε στόν βασιλιά. Ὁ βασιλιάς βλέποντάς τους θύμωσε καί πρόσταξε νά δέιρουν τόν Ἅγιο δυ-

νατά καί κατόπιν τόν ἔβαλε στή φυλακή. Ἐκεῖ λοιπόν ὄντας ὁ Ἅγιος, θεράπευε ὅλους τοὺς ἀσθενεῖς, πού πήγαιναν πρὸς αὐτόν. Βλέποντας ὁμως τίς θεραπείες αὐτές ὁ τριβούνος Καλλίνικος, ὁ ὁποῖος ἦταν ἐπιστάτης στήν φυλακή, πίστεψε στόν Χριστό καί βαπτίσθηκε.

Μετά ἀπό αὐτά παρουσιάσθηκε πάλι στό βασιλιά ὁ Ἅγιος Λαυρέντιος καί ἐπειδή δέν πείσθηκε νά θυσιάσει στά εἰδῶλα, γι' αὐτό τόν ἄπλωσαν ἐπάνω σέ μία σχάρα πυρακτωμένη, κάτω ἀπό τήν ὁποία ἀναβέ φωτιά. Καί ὁ Ἅγιος, ἀφοῦ ἀπλώθηκε σ' αὐτήν καί εὐχαρίστησε τόν Θεό, παρέδωσε τό πνεῦμα, δεχόμενος τόν τῆς ἀθλήσεως ἀμάραντο στέφανο. Τό δέ ἅγιό του λείψανο ἔλαβε τόν κατάλληλο ἐνταφιασμό ἀπό τόν Ἅγιο Ἰππόλυτο.

Ἀγ. Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου
«Συναξαριστής»

Ἐκδοσις Συνοδίας Σπυρίδωνος Ἱερομονά-
χου
Ἱερά Καλύβη «Ἅγιος Σπυρίδων Α'»
Νέα Σκῆτη, Ἅγιον Ὅρος.



ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ: Οἱ ἀνωτέρω Ἅγιοι 6 Διάκονοι θά ἀγιογραφηθοῦν στόν Ἱερό Ναό τῆς Μονῆς μας, στήν κόγχη τοῦ Διακονικοῦ, μέσα στό Ἱερό Βῆμα. Ὅσοι ἐπιθυμεῖτε νά ἀνλάβετε κάποια ἀγιογραφία ὑπέρ υἱείας ἢ ὑπέρ ἀναπαύσεως, παρακαλοῦμε ἐπικοινωνήσατε
στό τηλ. τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας 26340-44391.

Ἀρχιμ. Ἀρσένιος

Ὁ μακαριστός Ἡγούμενος
τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μαχαιρᾶ Κύπρου

Ὁμιλία Μητροπολίτου Λεμε-
σοῦ κ. Ἀθανασίου κατὰ τὴν
ἐκδήλωση πρὸς τιμὴ τοῦ μακα-
ριστοῦ π. Ἀρσενίου στὴν Ὁρό-
κλινη στὶς 15 Δεκεμβρίου 2013

Πράγματι, εἶναι γεμάτη συγκί-
νηση ἡ καρδιά μας, ἀναλογιζό-
μενοι τὴν παρουσία καὶ τό-
πέρασμα τοῦ πατρὸς Ἀρσενίου
καὶ εἴμαστε ἰδιαίτερα φορτισμένοι
ἀπὸ συναισθήματα ἀνθρώπινης
θλίψης καὶ πόνου ἀναλογιζόμενοι
τίς μέρες πού ἦταν κοντά μας ἢ
μποροῦσε νὰ ἦταν σήμερα, κατὰ τὴ
δική μας κρίση, κατὰ τὴ δική μας
λογικὴ. Βέβαια, καὶ τὴ θλίψη
αἰσθανθήκαμε καὶ αἰσθανόμεθα, ὡς
ἄνθρωποι, κάθε φορά πού τὸν θυ-
μόμαστε καὶ τὸν φέρνουμε στό
μυαλό μας. Ὅμως νομίζω αὐτὴ ἡ
ταινία πού ἐτοίμασαν οἱ πατέρες
τῆς Ἱ.Μ. Μαχαιρᾶ, μᾶς ἔλυσε τό
πρόβλημα καὶ μᾶς ὑπενθύμισε αὐτό
πού λέει ὁ Ἀπ. Παῦλος: «ἵνα μὴ
λυπηθῇτε καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ οἱ μὴ
ἔχοντες ἐλπίδα». Σίγουρα εἶναι
πόνος ὁ χωρισμός ἑνὸς ἀνθρώπου,
κάθε ἀνθρώπου ἀπὸ μᾶς καθὼς ὁ

θάνατος είναι ἐχθρός τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι ὁ ἔσχατος ἐχθρός καί τοῦ ἀνθρώπου καί τοῦ Θεοῦ. Γιατί εἶναι τό μεγαλύτερο πλῆγμα τό ὁποῖο κατάρφετε ὁ διάβολος κατά τῆς εἰκόνας τοῦ Θεοῦ καί κατά τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος εἶναι εἰκόνα τοῦ Θεοῦ. Παρά ταῦτα ὁ Θεός καταργεῖ τόν θάνατο μέ τή δική τοῦ Ἀνάσταση. Ἔτσι ἡ εἰκόνα αὐτῇ ἀρχίζει ὅπως εἶδαμε στήν ταινία αὐτή νά δείχνει τόν πατέρα Ἀρσένιο νά τελεῖ τή Θεία Λειτουργία, νά εὐλογεῖ τό ὄνομα τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος νῦν καί ἀεί καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Αὐτό μᾶς δείχνει καί μᾶς ἐρμηνεύει τήν ἐμπειρία τῆς ἐκκλησίας ὅτι νικᾷ τόν θάνατο, ὑπερβαίνει τά ὅρια τοῦ κτιστοῦ, ὅτι ἡ Θεία Λειτουργία τελικά μᾶς εἰσάγει στήν εὐλογημένη βασιλεία τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὅτι αὐτό ἔχει σημασία καί αὐτό εἶναι πού μένει στό τέλος. Τά ἄλλα ὅλα ἀδελφία μου, εἶναι μάταια πράγματα, εἶναι μάταια λόγια. Γιατί ἐκεῖνο τό ὁποῖο θά μένει δέν εἶναι τά λόγια τά δικά μας, πού ξεχνιοῦνται καί χάνονται. Ἔβλεπα τώρα στίς φωτογραφίες ἀρκετούς ἀπ' αὐτούς πού ἦταν μέ τόν πατέρα Ἀρσένιο καί ἤδη βρίσκονται στόν οὐρανό καί μικρότεροι καί μεγαλύτεροι καί γέροντες ὅλοι αὐτοί, οἱ ὁποῖοι τόν γνώρισαν καί τόν εὐλόγησαν. Ὁ ἄνθρωπος πορεύεται. Πορεύεται τόν δρόμο πού κανεῖς δέν μπορεῖ νά ἀνακόψει, τόν δρόμο πού πορεύθηκε καί ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Ἡ πορεία μας διά τοῦ θανάτου πρὸς τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ περνᾷ μέσα ἀπό τά ποικίλα δεδομένα τῆς ζωῆς μας, ἀπό τίς περιπέτειες, τίς χαρές, τίς λύπες, τίς θλίψεις, τίς ἀναβάσεις καί τίς καταβάσεις. Ἡ ζωή μας, ὅπως λέει καί τό Ψαλτήριο, ἀνεβαίνει μέχρι τόν οὐρανό καί κατεβαίνει μέχρι τήν ἄβυσσο.

Καί ὁ πατήρ Ἀρσένιος ἐβίωσε καί τά πολλά «εὗγε», «εὗγε» ἀλλά καί πολλές θλίψεις. Ἔστω καί ἂν ἦταν λίγη ἡ ζωή του πέρασε κι αὐτός τίς δικές του δυσκολίες καί τοὺς δικούς του πειρασμούς καί θλίψεις, εἴτε ἐκκλησιαστικές εἴτε ἐκ τῆς διακονίας του ὡς ἡγούμενος, εἴτε καί ἐκ τῆς ἀθλήσεώς του εἴτε ὡς ὑποτακτικός, εἴτε ὡς φοιτητής ἢ μαθητής, σέ κάθε περίοδο καί σέ κάθε στάδιο τῆς δικῆς του ζωῆς.





Ὁ μακαριστός π. Ἀρσένιος μέ τόν Γέροντά του
Μητροπολίτη Λεμεσοῦ κ. Ἀθανάσιο

Δέν εἶναι εὐκολο νά περιγράψει κανεῖς τή ζωή ενός ἀνθρώπου, καί μᾶλλον εἶναι ἀδύνατο, γιατί αὐτά πού φαίνονται, πολύ σπάνια μᾶς ἀντιπροσωπεύουν, αὐτά πού δέν φαίνονται καί τά γνωρίζει μόνο ὁ Θεός, ἐκεῖνα εἶναι πού ἀντιπροσωπεύουν τόν κάθε ἄνθρωπο. Γι' αὐτό καί ὁ Θεός δέν μᾶς ἐπιτρέπει νά κρίνουμε κανένα ἄνθρωπο, γιατί διαφορετικά εἴμαστε ἐξωτερικά καί διαφορετικά ἐσωτερικά. Κάποτε, κάνουμε πράγματα πού δέν μᾶς ἐκφράζουν, δέ μᾶς ἀντιπροσωπεύουν, πολλές φορές δέν εἴμαστε αὐτοί πού θά θέλαμε νά εἴμαστε. Πολλές φορές μᾶς ἀδικοῦν τά ἐξωτερικά μας δεδομένα κι ἔτσι μόνο ὁ Θεός μπορεῖ νά ξέρει ποιός εἶναι ὁ καθένας ἀπό ἐμᾶς καί σ' Αὐτόν πρέπει νά ἀποβλέπουμε καί τήν τελευταῖα κρίση καί τόν τελευταῖο λόγο γιά κάθε ἄνθρωπο θά τόν πεῖ ὁ Πανάγαθος Θεός ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ. Κι αὐτό πρέπει νά μᾶς παρηγορεῖ καί νά μᾶς ἐνδυναμώνει καί στή δική μας ζωή. Ζήσαμε μέ αὐτόν τόν ἄνθρωπο γιά πάρα πολλά χρόνια, ἀπό νεανικῆς ἡλικίας. Τό 1986 ἦρθε γιά πρώτη φορά στό Ἅγιο Ὄρος μέ τόν πατέρα Ἰσαάκ, λαϊκοί καί οἱ δύο τότε καί ἐξομολογήθηκε γιά πρώτη φορά κοντά μου, στήν ἔρημο, στή Νέα Σκήτη πού ἐμέναμε. Ἀπό τότε, συνδέθηκε μέ τή συνο-

δεία μας καί μαζί μου ἰδιαίτερα. Καί μπορῶ νά ὁμολογήσω ὅτι πράγματι, αὐτό πού χαρακτηρίζει ἰδιαίτερα αὐτό τόν ἄνθρωπο, ἦταν ἡ μεγάλη καθαρότητα πού εἶχε. Εἶχε καθαρή καρδιά, καθαρό νοῦ, ἦταν καθαρὸς ψυχῇ τε καί σώματι, ἦταν καθαρὸς ἄνθρωπος, παρόλο πού ἦταν πανέξυπνος. Ὅσοι τόν ἐγνωρίσατε ξέρατε ὅτι ἦταν ἄνθρωπος ἐξυπνος, γεμάτος ζωή, μπορούσε νά πετύχει πολλά πράγματα καί τό μυαλό ἐδούλευε γρήγορα, ἐντούτοις ὁμως, ἐσυνδύαζε τήν

ἀθωότητα τοῦ νοῦ καί τῆς καρδιάς του μέ τή μεγάλη του ἐξυπνάδα, ἓνα πράγμα σπάνιο στους ἀνθρώπους, ἀλλά σύνηθες τούς ἐνάρετους ἀνθρώπους. Εἶναι ἐξυπνοί ἀλλά καί πολύ ἁθῶοι, γιατί δέ θέλουν νά εἰσχωρήσει στήν καρδιά τους, δέν ἀφήνουν τήν πονηρία, τήν ἁμαρτία νά τοὺς περικυλώσει καί νά τοὺς χαλάσει τόν νοῦ τους καί τό φρόνημά τους καί τό ἦθος τους.

Ὅταν χειροτονήθηκε ἱερομόναχος δέν ἤθελα νά τόν κάνω πνευματικό, γιατί ἔλεγα, αὐτό τό παιδί εἶναι κρίμα νά γίνεи πνευματικός, γιατί ἂν γίνεи πνευματικός, θά γίνεи πανεπιστήμιο κακίας, θά ἀκούει ὅλες τίς κακίες τῶν ἀνθρώπων, ὅλες τίς ἁμαρτίες τῶν ἀνθρώπων, πού δέν τίς ξέρει τώρα, καί θά χάσει αὐτή τήν καθαρότητα.

Καί θυμᾶμαι, ὅταν πλέον ἦταν ἀνάγκη νά ἀναλάβει τό διακόνημα τοῦ πνευματικοῦ, τήν πρώτη ἐβδομάδα μετά τή χειροθεσία του ὡς πνευματικός, ἦρθε νά μέ βρεῖ στό ἐξομολογητήριο, ἦταν ὀλοκόκκινος, γεμάτος ἀμηχανία καί μοῦ λέει: «Παναγία μου, θά πεθάνω, μά τί μοῦ λέν αὐτοί οἱ ἄνθρωποι», «ἔ, τί ἐνόμισες θά σοῦ τά κατορθώματά τους ἢ τά ἐνάρετα ἔργα τους; στήν ἐξομολόγηση αὐτά ἀκούεις».

Ἦταν ἀδιανόητο πράγμα, γι' αὐτόν ἡ ἁμαρτία. Ὁ νοῦς του ἦταν καθαρὸς, ἦταν

άγνός, όχι μόνο στο σώμα αλλά στο μυαλό και στην καρδιά. Ήπειδη ήταν καθαρός άνθρωπος, ο Θεός τον ἐφώτιζε και τον συνέτιζε και τον ἐφύλαττε από την όμιχλη αυτή τῆς ἀμαρτίας και τῶν παθῶν.

Και ἀνέλαβε τήν ἡγουμενία στή συνέχεια, καθοδήγησε τούς πατέρες, ἐφρόντισε τό μοναστήρι, ἔδωσε τεράστια ἀνάπτυξη, ἀπό πάσα ἀποψη, στή Μονή. Ἐκεῖ πού ὅλα ἔβαιναν ἀνθρωπίνως καλά, ὁ Πανάγαθος Θεός, ὅπως ἐκεῖνος ἐγνώριζε καλύτερα, τον ἐκάλεσε κοντά Του.

Ἔλεγα καί στούς πατέρες ὅτι, ὁ πατήρ Ἀρσένιος ἔφυγε ἀπό τή ζωή σέ μία πάρα πολύ καλή περίοδο τῆς δικῆς του πνευματικῆς ζωῆς. Ἐνθυμοῦμαι, τούς τελευταίους μήνες πού τον ἔβλεπα ὅταν πῆγαινα στό μοναστήρι καί ὡς ἡγούμενος πλέον ἐρχόταν γιά νά μιλήσουμε γιά τά διάφορα θέματα τῶν πατέρων τῆς Μονῆς καί γιά τή δική του ἐξομολόγηση, ἦταν πραγματικά σέ μία πάρα πολύ καλή πνευματική κατάσταση. Εἶχε μέσα του μεγάλη προσευχή, εἶχε ὠριμάσει πλέον ὡς ἡγούμενος, καταλάβαινε πολύ καλά τί ἔπρεπε νά κάνει στό μοναστήρι, ἀφιέρωνε χρόνο στή μελέτη, στήν προσευχή, στήν ἐπιμέλεια τῶν ἀδελφῶν καί πρόσεχε τον ἑαυτόν του.

Τόν προβληματίζε τό ταξίδι του στό Ἅγιον Ὅρος, συνεχῶς μοῦ τό ἀνέφερε, καί ἔψαχνε τρόπο νά τό ἀποφύγει, ὅμως ἦταν ὑποχρεωμένος, γιατί ὁ μακαριστός Πατριάρχης τοῦ ζήτησε νά τον συνοδεύσει στό Ἅγιον Ὅρος ὡς ἔχων ἐμπειρία τοῦ τρόπου καί τοῦ τόπου τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Ἔτσι, δέν μποροῦσε νά κάνει διαφορετικά. Ἐνθυμοῦμαι εἶχαμε Ἱερά Σύνοδο τήν Παρασκευή καί ἦταν στή Σύνοδο μαζί μας, γιατί μετεῖχαν καί οἱ ἡγούμενοι τότε τῶν σταυροπηγιακῶν μονῶν. Φεύγοντας ἕνας ἀδελφός, πού ἦταν μαζί μου τόν βρῆκε στήν αὐλή καί τοῦ λέει: «ἄντε π. Ἀρσένιε, νά πᾶς καί νά ἔρθεις γρήγορα, ἔχομε ἐκλογές τώρα». Τοῦ λέει, «θά πάω, ἀλλά δέ θά ἔρθω, θά μείνω ἐκεῖ», τοῦ λέει «θά μείνεις γιά πάντα στό Ἅγιον Ὅρος;», «θά μείνω ἐκεῖ, θά κάνατε μόνοι σας τίς ἐκλογές». Τελείωσε ἡ Σύνο-



Μέ τόν ἅγιο Γέροντα Ἰωσήφ τόν Βατοπαιδινό

δος, ὁ ἀδελφός προβληματισμένος μοῦ λέει: «μά, ὁ πατήρ Ἀρσένιος σκέφτεται νά μείνει στό Ἅγιον Ὅρος;», «μακάρι νά μείνει, ἀλλά δέ θά μείνει, ἔχει πολλές δουλειές νά κάνει ἐδῶ», τοῦ εἶπα. Τό βράδυ ἐξομολογοῦσα στή Μητρόπολη καί ἦταν ἀργά γύρω στίς 11-11.30μ.μ. Μέ πληροφορεῖ κάποιος ἀπό τούς πατέρες ὅτι ὁ πατήρ Ἀρσένιος μέ ζητᾶ στό τηλέφωνο καί ἐπιμένει νά μοῦ μιλήσει. Ὁ Ἀρσένιος εἶναι «ἀθκιασερός», πού λέμε καί στήν Κύπρο, πῆγε στήν Ἀθήνα, ἐγώ πνίγομαι, χάνομαι, πές του δέν ἔχω χρόνο, δέν ἔχει τίποτε. Ξαναπῆρε τρεῖς τέσσερις φορές ἐπιμένοντας νά μοῦ μιλήσει. «Μά τί ἔπαθε, τί συμβαίνει τέτοια ὥρα, ἀφοῦ αὔριο φεύγουν γιά τό Ἅγιον Ὅρος. Τελοσπάντων, ἀφοῦ ἐπιμένει, δώσέ μου τον». «Τί θέλεις Ἀρσένιε, τέτοια ὥρα, ἔχω κόσμο πολύ, ἐξομολογῶ, πέρασε ἡ ὥρα». «Γέροντα, θέλω νά σοῦ πῶ ὅτι φοβᾶμαι πάρα πολύ αὐτό τό ταξίδι». «Ἄν ἐφοβόσουν, ἄς μήν πῆγαινες, αὔριο θά εἴσαι στό Ἅγιον Ὅρος, ἀλίμονο σέ μᾶς πού



έχουμε χίλιες δουλειές». «Φοβάμαι», μοῦ λέει, «τό έλικόπτερο, γιατί μέ έλικόπτερο θά πάμε από Ἀθήνα Ἁγιον Ὅρος». «Ὁ, τι πάθεις, μέ τόν Πατριάρχη θά εἶσαι, μή φοβάσαι καημένη», τοῦ εἶπα.

Μιλήσαμε λίγο, ἦταν πολύ προβληματισμένος, πολύ ἀνήσυχος. Κλείσαμε. Ἐκανα κι ἐγώ τόν σταυρό μου καί εἶπα ὁ Θεός νά τοὺς βοηθήσει. Ἦταν λίγο φοβησιάρης ὁ Ἀρσένιος, παρόλο πού ἦταν γεροδεμένος. Φοβήθηκε λέω τό έλικόπτερο. Ὅμως δυστυχῶς φαίνεται ὅλα αὐτά ἦταν μία προετοιμασία από τόν Θεό, πού ἦταν νά τόν πάρει κοντά Του. Μέχρι πού ἀκούσαμε τή δύσκολη εἰδηση ὅτι χάθηκε τό έλικόπτερο κι ὅλα τά ἐπακόλουθα. Στή συνέχεια μπήκαμε στήν ἀνθρώπινη ἐκείνη ἀτμόσφαιρα τοῦ πένθους. Μέχρι νά βρεθῇ τό λείψανο τοῦ π. Ἀρσενίου καί τῶν ὑπολοίπων, ἕνας ἀσκητής μέ πῆρε τηλέφωνο από τό Ἁγιον Ὅρος καί μοῦ λέει: «ἕνας γείτονάς μου ἐδῶ, εἶδε ἐν πνεύματι στήν προσευχή του τόν π. Ἀρσένιο καί τοῦ λέει: «ξέρεις, μάς ψάχνουν στή θάλασσα, ἀλλά ἐμεῖς εἴμαστε στόν οὐρανό, τί

μάς ψάχνουν;» καί αὐτός ἐνῶ δέν τόν ἤξερε, τόν εἶδε ὅπως ἦταν». Λέω κανεῖς δέν ἀμφιβάλλει ὅτι εἶναι στόν οὐρανό.

Στή συνέχεια ἀφοῦ ἀνευρέθησαν τά λείψανα καί ἐτοιμάσθηκαν, τά φέραμε στήν Κύπρο. Ἐγινε ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία καί ἔκτοτε ἡ παρουσία του εἶναι ζωντανή ἀνάμεσά μας. Χωρίς νά ὑπάρχει διάθεση ὅποιασδήποτε προβολῆς, μπορῶ νά πῶ ὅτι αἰσθανόμαστε τίς προσευχές του, τήν παρουσία του καί στή ζωή τῆς Μονῆς καί στή ζωή τῆς ἀδελφότητος καί στήν προσωπική μου ζωή. Αἰσθανόμαστε ὅτι ἔχουμε ἕναν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος παρίσταται ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καί πρεσβεύει γιά μάς. Αὐτός πού ἦταν μαθητής καί ὑποτακτικός μας καί μικρότερος σέ ἡλικία ἀπό ἐμας, ἔγινε δάσκαλος καί ὁδηγός, γιατί πάνω ἀπ' ὅλα μάς δίδαξε τή ματαιότητα τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, καί πόσο ψεύτικα εἶναι αὐτά πού γίνονται σέ αὐτό τόν κόσμο χωρίς τή σφραγίδα τοῦ Θεοῦ.

Γι' αὐτό τό λόγο ἡ ἀνάμνησή του, καί ἡ ζωή του ἔγινε πραγματικά γιά ὅλους μας πού τόν ζήσαμε καί γιά τοὺς ἀδελφούς τῆς Μονῆς, τό καλύτερο μάθημα. Μᾶς ἔδωσε τό τελευταῖο μάθημα μέ τή ζωή του καί τό ἅγιο τέλος του καί τό ἅγιο λείψανό του, πού ἀναπαύεται ἐκεῖ στά σκηνώματα τῆς Παναγίας τοῦ Μαχαιρά πού ἀπό μικρό παιδί ἐπισκεπτόταν.

Ὁ π. Ἀρσένιος ἦταν ἀπό τοὺς κυριότερους συντελεστές γιά νά ἐγκαταβιώσουμε στή Μονή τοῦ Μαχαιρά. Ὅταν ὁ μακαριστός Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος Α', μάς πρότεινε νά πάμε στή μονή Μαχαιρά, ἐγώ εἶχα ἀντιρρήσεις στό νά πάμε. Ὁ π. Ἀρσένιος ἐπειδὴ ἀγαποῦσε τό μοναστήρι, ἐπέμενε καί μέ τό γνωστό του τρόπο, πού ἤξερε νά μάς πείθει μέ μία χαμογελαστή καί εὐγενική ἐπιμονή, μάς ἔπεισε ὅτι ἔπρεπε νά πάμε στό Μοναστήρι καί ὅτι αὐτό ἦταν τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ὅντως ἔτσι ἦταν, καί εὐχαριστοῦμε τόν Χριστό καί τήν Παναγία πού μάς φιλοξενεῖ μέχρι σήμερα στό δικό της χῶρο.

Θά μπορούσε νά σκεφθεῖ κανεῖς ὅτι, ἂν ὁ

Ἀρσένιος δὲν πήγαινε στὸν οὐρανό, θά ἦταν σήμερα μεγάλο καὶ σοβαρό στέλεχος τῆς ἐκκλησίας μας καὶ θά προσέφερε πάρα πολλά στὸν κόσμο. Ὅπως εἶδατε στὴ Ρωσία καὶ στὴν Ἀφρική καὶ παντοῦ εἶχε δραστηριότητες παρόλο τὸ νεαρό τῆς ἡλικίας του καὶ ὅτι γιὰ λίγο καιρό ἦταν ἡγούμενος. Ἦταν τέτοιος χαρακτήρας, δραστήριος, δυναμικός, ἔξυπνος, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἐκκλησία τῆς Κύπρου εἶχε πάρα πολλὴ ἀγάπη καὶ ἀφοσίωση καὶ μέ τὴ φυσικὴ ἔξυπνάδα πού εἶχε καὶ μέ τὴν καθαρότητα τοῦ μυαλοῦ του, θά μπορούσε νὰ προσφέρει πάρα πολλά.

Γιατί ὁ Θεὸς ἔτσι ἐπέτρεψε, ἐμεῖς δὲ γνωρίζουμε. Ἕνα πράγμα γνωρίζουμε, ὅτι «τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Θεό, πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν». Καὶ τελικὰ ἀπ' ὅλους μας ποίος εἶναι ὁ κερδισμένος; Σίγουρα ὁ Ἀρσένιος, ὁ ὁποῖος μπορεῖ νὰ ἔχασε μὲν κάποια χρόνια ἀπὸ τὴν ἐπίγεια ζωὴ του, ἀλλὰ μέσα στὴν αἰώνια Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, αὐτὰ δὲν εἶναι τίποτα. Διότι ἐμεῖς οἱ ζῶντες, οἱ περιλυπόμενοι, τί κατορθώσαμε; Φορτώνουμε τὴν ψυχὴ μας καθημερινὰ μέ χίλιες ἁμαρτίες, χίλια προβλήματα, χίλια βάρη καὶ δὲν ξέρουμε ποιό θά εἶναι τὸ δικό μας τὸ τέλος, ποιά θά εἶναι ἡ δική μας παράσταση ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Πολλές φορές πού τὸν ἔβλεπα νὰ λειτουργεῖ, λειτουργοῦσε μέ πολὺ ἀκρίβεια, πάρα πολὺ μεγάλη ἀκρίβεια, τόσο μεγάλη πού καμιά φορά τὸν πειράζαμε, ἔτσι ἀστετευόμενοι, καὶ τοῦ λέγαμε, σιγὰ βρέ παιδί μου, θά φᾶς καὶ τὸ ἀντιμίσιο. Τὰ πάντα ἔπρεπε νὰ τελεστοῦν μέ ἀκρίβεια.

Ὅταν τὸν ἔβλεπα πῶς φερόταν καὶ πῶς ζοῦσε, ἔλεγα ἄραγε αὐτὸ τὸ παιδί, τί θά γίνεῖ στά γεράματά του, ἔτσι μοῦ ῥχοταν αὐτός ὁ λογισμός, ἂν σέ αὐτὴ τῇ νεαρῇ ἡλικίᾳ φυλάττει τὸν ἑαυτόν του μέ τόση προσοχή, ἔχει τόση ἀπλότητα καὶ καθαρότητα, τί θά γίνεῖ ὅταν μεγαλώσει; Ἀλλὰ ὁ Θεὸς γνώριζε διαφορετικά, ἀπ' ὅσα γνωρίζουμε ἐμεῖς.

Στὸ τέλος τῆς ταινίας γιὰ νὰ ἐπανέλθουμε ἀπ' ἐκεῖ πού ἀρχίσαμε, παρόλο πού στὴν ἀρχὴ κατάφερε νὰ ἀναμοχλεύσει μέσα

μας τὸν πόνο καὶ τὴ θλίψη, ἀλλὰ στὸ τέλος ἔσβησε τὸν πόνο καὶ τὴ φλόγα τῆς ἀνθρώπινης θλίψης, προβάλλοντάς μας τὴν Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου. Ἀναλογιζόμενοι ὅτι αὐτός ὁ ἄνθρωπος πορεύθηκε τὸν δρόμο τῆς ζωῆς του σὰν ἱερεὺς, ἐνδεδυμένος τὸ ἀγγελικὸ σχῆμα τῶν μοναχῶν, ἔχοντας τὴν καθημερινὴ λατρεία τοῦ Θεοῦ ὡς βίωμα, λειτουργοῦσε σχεδὸν καθημερινά, κοινωνοῦσε τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, ἐνώνονταν μέ τὸν Χριστό, πορεύθηκε τὸ δρόμο τῆς ζωῆς του μέσα στὴν ὑπακοή, πρῶτος ἀπὸ μᾶς ἔφυγε.

Ὅταν κάναμε τὸ κοιμητήριο στὴ Μονὴ καὶ κάναμε τοὺς τάφους, λέγαμε νὰ πιάσουμε τὰ μέτρα μας νὰ δοῦμε τὸν τάφο μας. Λέω, ἄτε νὰ δοῦμε ποιὸς θά ἐγκαινιάσει τὸ κοιμητήριο. Γελούσαμε, λέγαμε ὁ Ἀρσένιος, κι ἐκεῖνος κοκκίνιζε καὶ γελοῦσε καὶ ἔλεγε ναί ναί, ἄλλος θά πάει πρῶτος, ἀστετευόμενος. Ἀλλὰ τελικὰ αὐτός ἔφυγε πρῶτος κι ἔγινε θεμέλιο τῆς Μονῆς καὶ τῆς ἀδελφότητος καὶ πρόδρομος. Εὐχόμαστε νὰ εἶναι πρόδρομος πάντων ἡμῶν εἰς τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Ἄς ἐπικαλούμαστε τίς ἁγίες εὐχές του καὶ εἴθε ὁ Θεὸς νὰ τὸν ἀναπαύσει μετὰ τῶν Ἀγίων, πού πιστεύω ὅτι ἤδη εἶναι εἰς τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τὴν Βασιλεία Του. Ἄς πρεσβεύει καὶ γιὰ μᾶς πού εἴμαστε ἐδῶ, πού εἴμαστε περιλειπώμενοι καὶ πορευόμεστε τὸν δρόμο τῆς ζωῆς μας ἐν μέσῳ πολλῶν κινδύνων πνευματικῶν, ἐν μέσῳ σκανδάλων καὶ πειρασμῶν, ἐν μέσῳ ἁμαρτιῶν καὶ πτώσεων καὶ πολλῶν ἄλλων ἐπιβουλῶν, ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν. Οἱ εὐχές του καὶ τὸ παράδειγμα τῆς ἁγίας ζωῆς του ἃς μᾶς συνοδεύουν καὶ παρηγοροῦν τοὺς οἰκείους του καὶ ὅλους ἐμᾶς, οἱ ὁποῖοι πραγματικὰ δοκιμάσαμε τὴν ἀνθρώπινη θλίψη, ἀλλὰ ἔχουμε τὴν ἐλπίδα μας στὴν ἀγάπη καὶ στὴν αἰώνια Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Θεὸς ἃς ἀναπαύσει τὴν ψυχὴ του καὶ ἡ εὐχή του ἃς εἶναι μαζί μας. Ἀμήν.

Περιοδικό «Παράκληση» Ἔτος 14ο Τεῦχος 80
(Σεπτέμβριος-Ὀκτώβριος 2014)

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ - Έορτολόγιο 2015

μέ τις νηστείες αναλυτικά



Έκδόθηκε και φέτος το νέο Έημερολόγιο τής Έερᾶς Μονῆς μας γιά τό 2015. Τό ήμερολόγιο πού έπιμελεΐται κάθε χρόνο ή Έερά Μονή μας καί σᾶς συντροφεύει όλες τίς ήμέρες τοῦ έτους, μαζί μέ τίς πρεσβεΐες τῶν Ἀγίων μας.

Παρακαλοῦμε ζητεΐστε το έγκαίρως

Μπορεΐτε νά τό ζητήσετε στο τηλεφώνο τής Έερᾶς Μονῆς

 **26340 - 44391** (9.30-2 πρωΐ 6-9 απόγευμα καθημερινά, εκτός Κυριακῆς)



ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΦΩΚΙΔΟΣ

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΩΝ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ ΚΑΙ ΦΑΝΟΥΡΙΟΥ

ΤΡΙΚΟΡΦΟ ΦΩΚΙΔΟΣ * 330 56 ΕΥΠΑΛΙΟ

τηλ. 26340 - 44391 (10:00 π.μ. - 2:00 μ.μ. καί 6:00 - 9:00 μ.μ.)

Email: agnektar@otenet.gr

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Σᾶς περιμένουμε στήν

ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ

στήν Χριστουγεννιάτικη Ἀγορά

ἀπό **20 Δεκεμβρίου** ἔως **7 Ἰανουαρίου**

όπου θά διαδέτουμε τά Μοναστηριακά μας προϊόντα
πρός ενίσχυση τῶν ἔργων τής Έερᾶς Μονῆς μας.